

REI

Però ¿on és, ell?

ROSENCRANTZ

Aquí fora, senyor; custodiat
i esperant les vostres ordres.

REI

Feu-lo entrar.

ROSENCRANTZ

Porteu el príncep!

(Entra Hamlet amb uns guardies.)

REI

Hamlet, ¿on és Poloni?

HAMLET

En un sopar.

REI

¿Un sopar? ¿On?

208

HAMLET

En un lloc on ell no menja, sinó que és menjat. Està reunit amb una certa assemblea de cucs polítics. El cuc és l'autèntic emperador de la dieta: engreixem totes les altres criatures perquè ens engreixin a nosaltres, i nosaltres ens engreixem per engreixar els cucs. El rei més gras i el mendicant més prim només són dos menús diferents: dos plats, però una sola taula. I s'ha acabat.

REI

Déu meu, Déu meu...

HAMLET

Un home pot pescar amb el cuc que s'ha alimentat d'un rei, i després menjar-se el peix que s'ha alimentat d'aquell cuc.

REI

¿Què vols dir, amb això?

HAMLET

No res, només us vull mostrar que un rei pot fer un sumptuós viatge pels budells d'un captaire.

209

REI

¿On és Poloni?

HAMLET

Al cel. Envieu-hi algú per comprovar-ho. Si el vostre missatger no l'hi troba, busqueu-lo vós mateix a l'altre lloc. Però, si d'aquí a un mes encara no l'heu trobat, ja el podreu ensumar pujant les escales de la galeria.

REI, a uns membres del seguici:

Aneu-lo a buscar allà.

HAMLET

No es mourà fins que no hàgiu arribat.

(Surten els membres del seguici.)

REI

Hamlet: això que has fet (per garantir-te la seguretat, que ens interessa tant com ens colpeix la teva acció) ens obliga a exiliar-te amb la màxima urgència. Preparà't, doncs. El vaixell ja està a punt, el vent és favorable

210

i el seguici t'espera. Tot està disposat per viatjar cap a Anglaterra.

HAMLET

¿Anglaterra?

REI

Sí, Hamlet.

HAMLET

Em sembla bé.

REI

I més t'ho semblarà quan sàpigues les nostres intencions.

HAMLET

Veig un querubí que ja les ha vist. Doncs au, cap a Anglaterra. Adéu, estimada mare.

REI

Sóc el teu pare, Hamlet.

211

REINA
Però, Ofèlia...

OFÈLIA

No, escolteu...

(*Canta:*)

«Un sudari d'un blanc de neu...»

(*Entra el Rei.*)

REINA

Déu meu... Mireu, senyor...

OFÈLIA, *canta:*

«... i de flors ornat,
per aquell qui amb amor sincer
no va ser plorat.»

REI

¿Com esteu, gentil dama?

OFÈLIA

Molt bé, que Déu us ho pagui. Diuen que l'òliba era

220

la filla d'un forner. Senyor, sabem allò que som,
però no sabem allò que podem ser. Que Déu beneixi
xi la vostra taula.

REI

Desvarieja pel seu pare.

OFÈLIA

No, no parlem d'això, si us plau; però, si us pregun-
ten què vol dir, contesteu:

(*Canta:*)

«Demà és el dia de Sant Valentí,
i jo sóc donzella i vindré
davant ta finestra de bon marí
i així t'enamoraré.
Llevat de bona hora i vestit d'un salt,
la porta li obria el fadrí:
la que era donzella quan hi va entrar
donzella no en va sortir.»

REINA

Gentil Ofèlia...

OFÈLIA

Sí; i ara, sense juraments, arribaré al final.

221

(*Canta:*)

«Per Crist i la Santa Caritat,
vergonya els hauria de fer!
Per Déu que si poden no se n'estan,
de l'últim fins al primer.

Diu ella:

—Abans de tombar-me tu em vas jurar
que havies de ser el meu marit.

I ell li contesta:

—I et juro pel sol que ho hagués complert
si no haguessis vingut al meu llit.»

REI

¿Quant fa que està així?

OFÈLIA

Espero que tot vagi bé. Hem de tenir paciència.
Però jo no em puc estar de plorar quan penso que el
colgaran sota la terra freda. El meu germà ho ha de
saber. I us agraeixo els bons consells. Porteu-me el
carruatge. Bona nit, senyores, bona nit. Dames gen-
tils, bona nit, bona nit.

REI

Seguiu-la ben de prop i vigileu-la bé, us ho prego.

222

(*Surt Horaci*)

Això és el dol profund que l'enverina, i tot li ve
de la mort del seu pare. Oh, Gertrudis...

Els desastres no arriben un per un, com els espies,
sinó com batallons: primer el seu pare assassinat,
després l'absència del vostre fill, mereixedor
d'un just exili pel seu acte violent...

El poble està confús, ple de sospites i rumors
sobre la mort del bon Poloni, i vam ser il·lusos
d'enterrar-lo en secret. La pobra Ofèlia
està fora de si, i el seu judici extraviat
ens veu com unes simples ombres, o com bèsties...
I, per finalitzar amb un fet tant o més greu,
el seu germà ha tornat secretament de França,
perdut entre les boires de l'atordiment
i saturat de llengües que li infecten les orelles
amb relats pestilents sobre la mort del pare,
unes calúmies que, a falta d'arguments,
no dubten a escampar de boca en boca acusacions
contra nosaltres. Oh, Gertrudis estimada...
És com si em desaparessin mil canons
per rematar-me mil vegades.

(*Se sent un soroll des de dins.*)

Escolteu!

¿On és la guàrdia? Custodieu la porta!

(*Entra un missatger.*)

223